

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/195/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209444
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7812209444.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Jozefa Maruščáka v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: XX XXX XXX, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 12C/160/2012-112 zo dňa 22.decembra 2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvého stupňa alebo len súd) rozsudkom označeným v záhlaví zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá jej mala byť spôsobená:

1/ nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rožňava v exekučných konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn. 10Er/805/2010, 10Er/622/2011, 10Er/928/2009, 10Er/755/2010, 10Er/1044/2010, 10Er/12/2010, 10Er/95/2010, 10Er/3/2010, 10Er/787/2010, 10Er/924/2009, 10Er/429/2010, 10Er/617/2011, 10Er/859/2010, 10Er/314/2011, 10Er/373/2011, 10Er/72/2011, 10Er/647/2010, 10Er/821/2010, 10Er/376/2010, 10Er/626/2011, 10Er/377/2010, 10Er/478/2010, 10Er/645/2010, 10Er/98/2011, 10Er/718/2010, 10Er/646/2010, 10Er/623/2011, 10Er/591/2011, 10Er/927/2009, 10Er/847/2010, 10Er/789/2010, 10Er/301/2010, 10Er/621/2011, 10Er/54/2011, 10Er/839/2009, 10Er/1006/2010, 10Er/819/2010, 10Er/648/2010, 10Er/816/2010, 10Er/1043/2010, 10Er/1009/2010, 10Er/417/2011, 10Er/703/2011, 10Er/82/2011, 10Er/603/2011, 10Er/710/2011, 10Er/738/2011, 10Er/817/2010, 10Er/803/2010, 10Er/372/2011, 10Er/158/2011, 10Er/625/2011, 10Er/719/2010, 10Er/756/2010, konkrétne tým, že súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia po zákonnej 15 dňovej lehote,

2/ nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn. 10Er/721/2010, 10Er/16/2009, 10Er/758/2009 a 10Er/846/2009 konkrétne tým, že súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote 15 dní,

3/ nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn. 10Er/127/2003, 10Er/224/2005, 11Er/53/2005, 11Er/285/2006, 10Er/195/2005 a 6Er/164/2004 konkrétne s tým, že nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej 15 dňovej lehote.

Návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že v exekučných konaniach uvedených vyššie pod bodom 1/ v priebehu niekoľkých dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd žiadal oprávneného, prípadne rozhodcovský súd o súčinnosť za účelom náležitého preskúmania žiadosti o udelenie poverenia. Žalobkyňa ako oprávnená neposkytla súdu dostatočnú súčinnosť, kedy bol súd nútený obrátiť sa na rozhodcovský súd, ktorý taktiež nie vo všetkých prípadoch reagoval na výzvu súdu. Z týchto dôvodov nebolo možné rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia v zákonnej lehote 15 dní. Vo všetkých rozhodnutiach o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia súd pritom vyhodnocoval rozhodcovskú doložku a dospel k záveru o jej neplatnosti z dôvodu, že je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Práve táto skutočnosť bola dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Skutočnosť, že súd žiadosti o udelenie poverenia nevyhovel, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup súdu. Súd tiež konštatoval, že zákonná lehota 15 dní je určená na udelenie poverenia, nie je však súčasne aj lehotou na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia. Uvedená lehota je lehotou poriadkovou a jej nedodržanie nemôže byť kvalifikované ako prieťah v konaní. Nedodržaním lehoty sa teda súd nedopustil nesprávneho úradného postupu zvlášť za situácie, že vykonával procesné úkony potrebné na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Pokiaľ ide o exekučné konania uvedené vyššie pod bodom 2/, vo všetkých prípadoch bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, čo viedlo exekučný súd k nutnosti jeho preskúmania, za ktorým účelom súd opäť požiadal o súčinnosť žalobkyňu ako oprávnenú a rozhodcovský súd a po doručení spisu rozhodcovského súdu bolo bez zbytočného odkladu vo všetkých veciach vydané poverenie, navyše vo veci 10Er/16/2009 bolo vydané v zákonnej lehote a vo veci 10Er/758/2009 bola exekúcia skončená vymožením pohľadávky. Zároveň vo všetkých týchto veciach bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, na ktorý sa lehota 15 dní v zmysle ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010 nevzťahuje. V exekučných konaniach uvedených vyššie pod bodom 3/ vykonaným dokazovaním súd zistil, že rozhodnutiu súdu predchádzali úkony - žiadosti poverenému exekútorovi o vyčíslenie trov exekúcie, keďže v prípade rozhodovania o zmene exekútora súd musí rozhodnúť aj o náhrade trov pôvodného exekútora, na ktoré má právo v súlade s ustanovením § 196 prvej vety Exekučného poriadku. Ak pôvodný exekútor neposkytne včas súčinnosť, objektívne nemôže exekučný súd dodržať uvedenú lehotu, ako tomu bolo aj v preskúmaných veciach. Odhliadnuc od uvedeného súd konštatoval, že žalobkyňa nebránilo nič podať sťažnosť predsedovi súdu na porušovanie jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a keď tak nepostupovala, zanedbala svoju všeobecnú preventívnu povinnosť a nepočínala si tak, aby nedošlo ku škode na jej majetku. Poukázal tiež na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, ktorý síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie ústavného práva, pretože sa v takýchto prípadoch prihliada na všetky okolnosti danej veci. Konštatoval preto, že pokiaľ súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v 30 dňovej lehote, nedopustil sa nesprávneho úradného postupu v konaní.

Zo znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, predloženého žalobkyňou súd zistil, že týmto bola stanovená majetková škoda, ktorá mala byť spôsobená žalobkyňu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach. Škoda bola stanovená tak, že v prípade žalôb označených vyššie pod bodom 1/ a 2/ škoda bola stanovená vo výške 30,76 € a pokiaľ ide o žaloby označené pod bodom 3/ vyššie, škoda bola stanovená vo výške 31,68 €. Tento súd hodnotil ako listinný dôkaz a konštatoval, že znaleckému ústavu neprináleží hodnotiť, či sa v danom prípade jedná o nesprávny úradný postup, pretože túto otázku je kompetentný posúdiť len súd. Vzhľadom na skutočnosť, že znalecký posudok vychádzal zo všeobecných štatistických údajov, bol pre potreby konania, kde sa žalobkyňa domáha individuálnej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z exekučného konania voči konkrétnemu povinnému, nepoužiteľný. Žalobkyňa v žalobe tvrdila vynaloženie nákladov rôzneho druhu, avšak nepriložila ani jeden listinný dôkaz, ktorý by tieto náklady aj skutočne preukazoval.

Návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jej ústavnej sťažnosti súd zamietol s odôvodnením, že o ústavnej sťažnosti žalobkyne zo dňa 10.1.2013 už rozhodol ústavný súd uznesením sp.zn. II. ÚS 364/2013-9 dňa 26.6.2013 tak, že túto sťažnosť odmietol ako neprípustnú a pokiaľ sa žalobkyňa napriek tomu opätovne domáhala prerušenia konania, pripojila fotokópiu sťažnosti adresovanú ústavnému súdu, táto bola bez uvedenia dátumu vyhotovenia sťažnosti a bez prezenčnej pečiatky, z ktorej by bolo zrejmé podanie a prijatie ústavnej sťažnosti adresátom. Na základe týchto skutočností konštatoval, že niet relevantného dôvodu pre prerušenie konania, a preto opätovnému návrhu na prerušenie konania nevyhovel.

Právne súd posudzoval vec podľa ustanovení § 3, § 9, § 15, § 16, § 17 a § 19 zákona č. 514/2013 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v spojení s ustanoveniami § 41 a § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V prvom rade sa zaoberal (ne)dôvodnosťou vnesenej námietky premlčania žalobou uplatneného nároku a dospel k záveru, že žalobou uplatnené nároky nie sú premlčané. Vyhodnocoval aj splnenie podmienok predbežného prerokovania nároku a dospel k záveru, že aj keď žaloby boli podané v niektorých prípadoch skôr, ako uplynula lehota 6-tich mesiacov na vybavenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, vzhľadom na názor žalovanej prezentovaný vo vyjadrení k žalobe, v zmysle ktorého by žiadostiam nevyhovela, v konaní pokračoval. Následne skúmal splnenie zákonných predpokladov pre priznanie nároku uplatneného žalobou a dospel k záveru, že nebola splnená prvá z podmienok, a to existencia nesprávneho úradného postupu, z ktorého dôvodu nevykonával dokazovanie na preukázanie splnenia ostatných predpokladov, vrátane preukázania vzniku a výšky škody a nemajetkovej ujmy.

V konaní súd nezistil taký postup súdu, ktorý by mohol kvalifikovať ako nesprávny úradný postup, nezistil, že by bol exekučný súd nečinný, spôsobil by zbytočné prieťahy, pretože pokiaľ aj súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote a boli prítomné ojedinelé prekročenia lehôt vyplývajúcich z Exekučného poriadku, tie boli spôsobené nesúladnou činnosťou žalobkyne ako oprávnenej a v neposlednom rade aj rozhodcovského súdu, ktorý doručoval jednotlivé rozhodcovské spisy s časovým oneskorením.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods.1 O.s.p. a keďže žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. a navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkala súdu, že prejednal vec v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jej neprítomnosti, odňal jej tým právo konať pred súdom. Namietala ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobkyne na súdnu ochranu. Nemala možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietala ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobkyňu uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkala súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mala žalobkyňa mať možnosť vyjadriť sa. Argumentovala ďalej, že ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby sa vyjadrila k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Poukázala na to, že predložila dôkaz o vzniku škody, a to znalecký posudok 1/2014 a týmto preukázala, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku, a to v posudku určenej výške. Nenáležité je preto tvrdenie v odôvodnení rozsudku, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody postupom exekučného súdu. Mala za to, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o jej návrh na prerušenie konania, argumentovala, že súd bol povinný o tomto osobitne rozhodnúť pred rozhodnutím vo veci samej, lebo takto ju zbavil možnosti podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu. Z týchto dôvodov navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1,3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/, f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24.mája 2016 o 12.10 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 17.mája 2016 v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobkyňa v odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, okrem odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa konkrétne namieta, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávaní veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 22.12.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyňi (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 22.12.2014 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 8.12.2014 a žalovanej dňa 4.12.2014.

Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p..

Dňa 22.12.2014 bola súdu doručená žiadosť žalobkyne o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, v ktorej uviedla, že nesúhlasí s rozhodnutím

krajského súdu o nevyhlásení sudcov Okresného súdu Rožňava z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, z ktorého dôvodu podala sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Vzhľadom na túto podanú sťažnosť navrhla zároveň prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jej ústavnej sťažnosti a z tohto dôvodu navrhla aj zrušiť pojednávanie.

Vyššie uvedené dôvody žiadosti o odročenie pojednávania súd nepovažoval za dôležité dôvody v zmysle ust. § 119 ods. 1 O.s.p., preto vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Žalovaná svoju neúčast' ospravedlnila a nežiadala o odročenie pojednávania. Na pojednávaní dňa 22.12.2014 súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom pripojených exekučných spisov Okresného súdu Rožňava, ako aj ďalšími listinami, ktoré sú súčasťou tohto spisu a pripojených spisov, vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené písomne účastníkom konania dňa 22.marca 2013 žalobkyni (viď č.l. 37-40 spisu) a dňa 4.2.2013 žalovanej (viď č.l. 21 spisu).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm.a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyně, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom, pretože pre tento postup boli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Zároveň bolo vyvrátené tvrdenie žalobkyně v odvolaní, že ju súd nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a tým jej znemožnil realizáciu jej procesného práva navrhovať dôkazy.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa L.. W. M. nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.októbra 2012 č.k. 1NcC/33/2012-14. Toto rozhodnutie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyně dňa 13.12.2014 a žalovanej dňa 13.12.2012 (č.l. 17) a nadobudlo právoplatnosť dňa 13.12.2012. Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobkyně, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyni tvrdeným nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Rožňava v konaniach vedených na tomto súde, ako sú vyššie označené pod bodmi 1/ až 3/ a ako sú špecifikované aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, pretože samotným nevyhovením návrhu sa súd nedopúšťa nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd k tomu dopĺňa, že nejde o nesprávny úradný postup, ak výsledkom postupu orgánu štátu je vydanie rozhodnutia. V tomto prípade možno sa domáhať iba náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia. Aj v prípade posudzovania uplatneného nároku titulom zodpovednosti za škodu z nezákonného rozhodnutia, ktorým by malo byť uznesenie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, odvolací súd poukazuje na nepreukázanie splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, pretože predpokladom uplatnenia náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, a to pre nezákonnosť príslušným orgánom v zmysle § 6 ods.1 zákona č. 514/2013 Z.z.

V prejednávanej veci zmena alebo zrušenie rozhodnutí okresného súdu uvedených vyššie pod bodom 1/, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia na exekúciu zamietnutá, preukázané nebolo a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Rožňava sa v exekučných konaniach uvedených vyššie pod bodom 1/ a 2/ nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenia poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu, a to bez ohľadu na to, či zamietol žiadosť o udelenie poverenia alebo vydal poverenie.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, a teda ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V exekučných veciach uvedených vyššie pod bodom 1/ išlo o prípady, kedy súd zistil rozpor exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom, z ktorého dôvodu zamietol žiadosť o udelenia poverenia, a teda nebol viazaný lehotou 15 dní v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Rovnako súd nebol viazaný vyššie uvedenou lehotou v exekučných veciach uvedených vyššie pod bodom 2/, keďže v týchto veciach exekučným titulom boli rozhodcovské rozsudky.

Je treba konštatovať, že aj za situácie, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie ust. § 9 ods. 2 zákona 514/2013 Z.z. od 1.1.2013, teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobkyňa nepreukázala existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ani nepreukázala, že by jej sťažnosť na prieťahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

Vyššie uvedený záver o nepreukázaní existencie žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa vzťahuje ku všetkým vyššie uvedeným rozhodnutiam, teda aj k rozhodnutiam uvedeným pod bodom 2/ a 3/, v ktorých žalobkyňa namieta prieťahy v konaní, spočívajúce vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty a v rozhodnutí o zmene súdneho exekútora po uplynutí 30 dňovej lehoty.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku je záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu a nepreukázaní existencie nezákonných rozhodnutí Okresného súdu Rožňava vo všetkých vyššie uvedených exekučných konaniach, a teda záver o nesplnení podmienok pre zodpovednosť žalovanej za vznik škody žalobkyňi v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., vecne správny.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nedôvodná je preto odvolacia námietka žalobkyne, že súd neprihliadol na ňou predložený dôkaz o výške škody - znalecký posudok a nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto predloženým znaleckým posudkom.

K ostatným odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné :

Vecne správne rozhodol súd prvého stupňa o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu neexistencie dôvodu na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 1,2 O.s.p., keďže v čase rozhodovania súdu už bolo rozhodnuté o ústavnej sťažnosti žalobkyne proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1NcC/33/2012 zo dňa 22.10.2012, a to tak, že táto sťažnosť bola odmietnutá pre neprípustnosť. Podanie inej sťažnosti ústavnému súdu žalobkyňa nepreukázala, a to ani v odvolacom konaní, preto záver súdu o neexistencii relevantných dôvodov pre prerušenie konania je vecne správny.

Nenáležitá je aj odvolacia námietka žalobkyne, že súd bol povinný o jej návrhu na prerušenie konania rozhodnúť osobitne pred samotným rozhodnutím vo veci samej. V čase rozhodovania súdu prvého stupňa neboli splnené podmienky pre prerušenie konania, pričom žalobkyňa na svojom návrhu na prerušenie napriek tomu trvala, preto súd bol povinný o tomto návrhu rozhodnúť. Tým, že o tomto návrhu rozhodol až v konečnom rozhodnutí vo veci samej, neodňal žalobkyňi právo podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu, pretože odvolanie je prípustné proti výroku, ktorým súd rozhodoval o tomto návrhu a toto svoje právo žalobkyňa aj realizovala v odvolaní proti rozsudku. Odvolací súd prejednal aj odvolanie žalobkyne proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a nenáležitá je preto odvolacia námietka o zbavení možnosti žalobkyne podať opravný prostriedok proti svojmu rozhodnutiu. Keďže odvolací súd nezistil dôvody pre prerušenie konania, nemožno súdu prvého stupňa vytýkať nesprávny právny postup, ak nevyhovel návrhu na prerušenie konania, ďalej vo veci pokračoval a vo veci rozhodol.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej jej nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu, a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie

žalovanej k žalobe zo dňa 8.2.2013 bolo doručené Okresnému súdu Rožňava dňa 15.2.2013 (č.l. 25 spisu) a následne bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 22.3.2013.

Za tejto situácie žalobkyňa mala dostatok času na to, aby sa vyjadrila k argumentom žalovanej a prípadne navrhla vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobila, sama sa vzdala tohto procesného práva, ktorého realizácia jej však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené (15.2.2013), neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle ust. § 153b/ ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdala sama tým, že sa nedostavila na pojednávanie, na ktoré bola riadne predvolaná a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, ako aj oboznámením všetkých exekučných spisov Okresného súdu Rožňava, v ktorých je namietaný nesprávny úradný postup a pokiaľ by sa žalobkyňa bola tohto pojednávania zúčastnila, mala možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejme, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobkyne na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobkyne, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods.2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie. Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v exekučných spisoch Okresného súdu Rožňava, ktoré aj špecifikoval ich spisovými značkami a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 22.12.2014, v ktorej súd podrobne uvádza zistenia z jednotlivých exekučných spisov, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, trovy odvolacieho konania jej však nevznikli, žalobkyňa nemá právo na ich náhradu, preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.